

betragte dem som virkelige Forbedringer, dels kun at tillægge dem en mere redaktionel Interesse, idet de tilstigte en Tydeliggørelse; der i alt Fald ikke kan være til Skade. Disse i Regeringsforslaget, som det nu foreligger, optagne Ændringer, der aflydes de i forrige Samling stedfundne Forhandlinger i Folketinget; mener jeg, at Landstinget ogsaa kan give sin Tilslutning og gøre det uden Skade for det Syn, som Landstinget har haft paa denne Sag, og uden Skade for Sagens Gennemførelse.

Derimod er der to af de af Folketinget i Fjor vedtagne Ændringer, som Regeringsforslaget ikke har optaget. Den ene af disse Ændringer, den, der vedrører § 9 i Lovforslaget, som det her foreligger, har en mere speciel Interesse; den er af mere teknisk Art, og ved den skal jeg derfor ikke nærmere dvæle.

Det andet Ændringsforslag, som Folketinget har vedtaget, men som ikke er optaget i Regeringsforslaget, og som staar i Mod sætning til, hvad Landstinget tidligere har vedtaget, vedrører, hvad jeg kalder Sagens Kerne, thi dette Ændringsforslag, der vedtoges ved 2den Behandling i Folketinget i Fjor, gaar ud paa at udstemme af Loven det Affnit af § 4, der indeholder, at Forfatteren i 10 Aar er beskyttet imod Oversættelser. Det er, som jeg har kaldt det, Sagens Kerne allerede af den Grund, at man nok kan sige, at Lovforslaget sandsynligvis overhovedet aldrig vilde være kommet frem, hvis ikke Hensigten og Formaålet netop havde været at naa netop til denne Beskyttelse for Forfatteren mod Oversættelser, en Beskyttelse, som hidtil ikke findes i vor Ret. Alle de andre fortræffelige Formaal, som man kunde have med et saadant Lovforslag, og som i øvrigt i fuldt Maal ere fyldstgjorte ved dette Lovforslag, have næppe den Betydning, at man for deres Skyld alene vilde have sat alle de Faktorer i Bevægelse, der nu have underkastet sig det store Arbejde, det har været at samle alt, hvad der i den nuværende Lovgivning findes om denne Sag, spredt rundt omkring i en Mængde Love, skønt de alle ere af temmelig ny Dato. Det har derfor været temmelig uoverskueligt og vanskeligt at haandtere disse Love, og der er ogsaa i den nugældende Lov Disharmonier, f. Eks. særlig mellem Forfatterrettens og Kunstnerrettens Ordning. Denne Omstændighed kan vistnok berettigede til, at man søger at samle disse Bestemmelser under et og ser at udjævne disse Disharmonier mellem de forskellige spredte Dele af hele Lovgivningen om denne Sag, men dette Hensyn vilde dog — det tror jeg sikkert — ikke have fremkaldt Arbejdet for

denne Sag, hvis det ikke havde været Meningen at se at naa til denne Beskyttelse mod Oversættelser, som Lovforslaget, saaledes som det nu er forelagt af Regeringen, indeholder. Jeg tror ogsaa, at det vilde være mindre heldigt, om der nu, i Aaret 1894 eller 1895, her i Danmark udkom en ny Lov om hele dette Forhold, som ikke indeholdt Bestemmelsen om en saadan Beskyttelse. Kravet derpaa er nemlig nu — det tør jeg sige — groet ind i den almindelige Bevidsthed hos alle dem, der have nogen som helst Interesse af eller Anledning til at bestæftige sig med Sagens retlige Side. Det kunde maaste nok gaa, om Danmark en Tid endnu blev staaende med sin paa dette Punkt i det hele forældede Lovgivning og saaledes ikke gav denne Beskyttelse mod Oversættelser, idet man da kan sige sig ind under, at det er en Folge af, at vi ikke have haft Lejlighed og Tid til at udarbejde en ny til Nutidens Krav svarende Lov og blive færdig med den. Men jeg tror, at man vilde komme til at staa i et temmelig skævt Lys, hvis man vedtog en ny Lov, der i alle Henseende svarede til de Krav, som Nutidens stiller med Hensyn til disse Forhold, men som paa dette afgørende Punkt ikke optog den Bestemmelse, som jeg nok tør sige, at den almindelige Rettsbevidsthed kræver. Jeg tror, at vi vilde komme til at staa i et støvete Lys af Verden over, end, hvis vi, saafremt denne Bestemmelse ikke kunde gennemføres, saa lod det blive ved det bestaaende. Det er mit Haab, at det høje Landsting i dette Hovedpunkt, Beskyttelse for Oversættelser, paa ny vil give sin Tilslutning til, at denne Grundsætning optages og bevares i Lovforslaget for derigennem muligvis senere at blive optagen i vor Ret. Dette vil jo som bekendt tillige være en Betingelse for, at vi kunne komme til at tiltræde den saakaldte Bernerkonvention, som er bleven afsluttet mellem de fleste europæiske Lande, i ethvert Tilfælde mellem alle de Lande, med hvem vi staa i en litterær Berøring af nogen Betydning.

Jeg mener, at der er god og gyldig Grund dertil først og fremmest — og det er det, som er Hovedsagen — fordi det er et Retfærdighedskrav, noget, som fremmede Forfattere kunne gøre Krav paa lige over for os, og som vi ogsaa skulde gøre Forfattere og Kunstnere, idet det kun er en naturlig Udvidelse af den Beskyttelse, som de allerede have. Denne Beskyttelse har ogsaa Betydning for vore Forfattere i en Udstrækning, som nærmere er blevet paavist for det andet Ting under Forhandlingerne i Fjor, og som viste sig at overstige, hvad de fleste havde antaget. Det er et meget